

in sama zanje sploh ne vem. Občutek notranjega miru, ki se te dotakne na Brdu prikazanja, ne pride na ukaz, ne moreš ga izsiliti, ko se te polasti, se zaveš, da ti je dan in da je to Milost, ki jo prejmeš. Ko sediš na razžarjenem kamenju in delaš obračun sam s seboj in z Njo vidiš, da nisi sam – romarji, ki prihajajo, žarijo z istim žarom in zanosom kot ti sam – in vsak s svojo željo, bolečino, težavo, v joku, z molitvijo ali pesmijo. Takrat spoznaš, da smo 'bratje in sestre v duhu', da nas povezuje ista vsebina, ... in ta občutek je brezmejen. Spokoj, ki ga začutiš po 'lastni inventuri z Njo' je osvobajajoč in vedno znova se zave-m/-veva, da je za to vredno priti. V upanju, da se dotakne tudi vseh, ki berete te vrstice, vam posredujem Marijino sporočilo: *»Ko bi vedeli kako vas ljubim, bi jokali od veselja.«*

»Ljubi otroci, vabim vas, da se spreobrnate. To je vaš čas. Brez vas Bog ne more uresničiti načrt.

Ljubi otroci, molite vsak dan, da boste bližje Bogu.«

» Za boj proti Goljatom vam dajem pet kamnov:

1. Molitev rožnega venca-molite s srcem.
2. Evharistija.
3. Sveto pismo.
4. Post.
5. Mesečna spoved.«

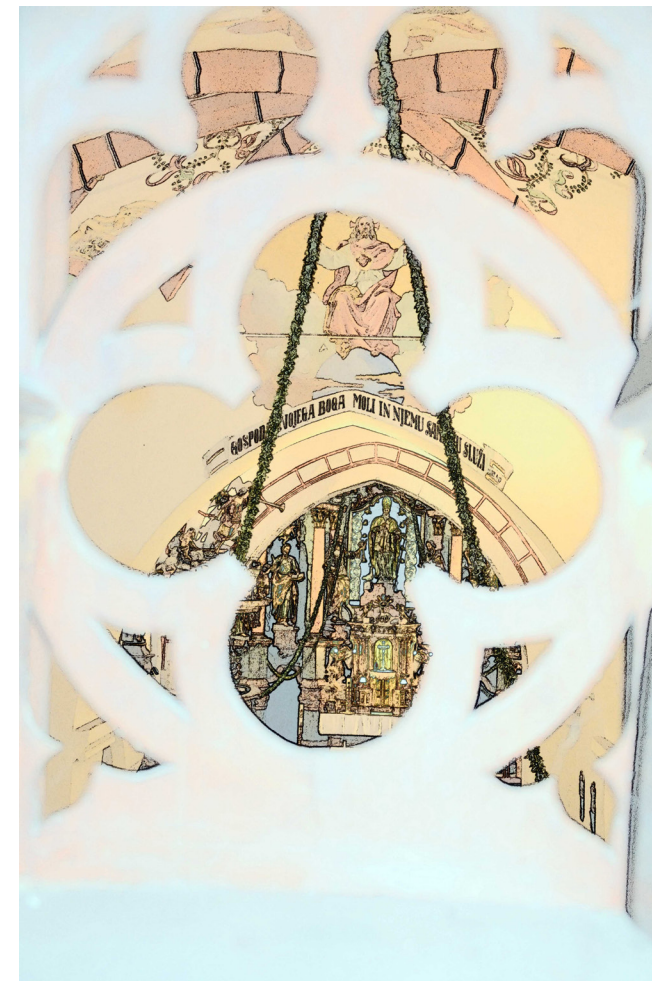
(PT)

<p>25. NED. MED LETOM, 19.9., zaključek češč. Najsv. 7.00: živi in + farani 9.00: + iz družin KNEZ in MARINKO + Mirko ŠRAJ 10.30 + Ivan in Jožica ULAGA</p>
<p>PONEDELJEK, 20.9., sv. Andrej Kim Taegon 7.30: + Ivan DEŽAN 19.00:+ Dragica ZORKO + Stanko GOTAR</p>
<p>TOREK, 21.9., sv. Matej, apostol, evangelist 19.00: + starši Ana in Ivan CEPUŠ ter sorodniki + starši družine GRIL + Franc JURKOŠEK</p>
<p>SREDA, 22.9., sv. Mavricij, mučenec 7.30: v zahvalo za domovino in vero 19.00: + Franc MAČEK + Irena MAČEK</p>
<p>ČETRTEK, 23.9., sv. Pij iz Pietrelcine, duh., red. 19.00: + Cvetka CESTNIK, 30. dan + Ana STIHERL, osm. + Alojzija JELENC</p>
<p>PETEK, 24.9., bl. Anton M. Slomšek, škof 7.30: + Frančiška ZALOKAR 19.00:+ Viljem KRPIČ + Dragica ŠUSTER</p>
<p>SOBOTA, 25.9., sv. Firmin, škof, mučenec, kvatre 19.00: Laško: + Janez KRIVEC 19.00: Sv. Mihael: + Mihael JAKOPIČ procesija z lučkami</p>
<p>26. NED. MED LETOM, 26.9., Slomškova in Šmih. ned. 7.00: Sv. Mihael: živi in + farani 9.00: Laško, sv. birma: za birmance, starše in botre + Jože ŠKORJA 11.00: sv. Mihael: + Martin, 10. obl., Karolina in Ciril BELEJ + Janez CESTNIK, Janez in Marija HABE 15.00: Celje, Sv. Jožef: Slomškova slovesnost</p>

MARTINOVA LILIJA

19. september 2021, leto 13, št.: 31

***Bog nas je poklical po evan-
geliju, da bi prišli do slave našega
Gospoda Jezusa Kristusa.***

(prim. 2 Tes 2,14)

Pismo botra

V dneh, ko se naše župnijsko občestvo pripravlja na prejem zakramenta sv. birme, se v spominu vračam nazaj, ko sem v letu dni imel priložnost biti kar dvakrat birmanski boter.

Spomnim se svojega prebliska v glavi, ko me je devetošolec prosil za botrstvo:« Joj, jaz tega ne morem, saj nimam pojma, kako to gre, kaj mu naj kupim ipd.«, pa mi je moja življenjska sopotnica, ganjena, povedala, da je to posebna čast, blagoslov in poslanstvo. Da to ni muha enodnevnica, ampak življenjska drža, vzgled, opora-ne samo na dan birme, ampak tudi v prihodnje. Še bolj me je prese-netila modrost, ki jo je premogla mlada najstniška glava, ko sem izvedel, da je ta isti fant, preden je prosil mene za birmanskega botra, vprašal mojo življenjsko sopotnico, ki mu je bila krstna botra, če lahko to naredi, ker mu je ona do sedaj vedno bila velika opora v življenju in bi ta čast morala pripadati njej, ampak so si vsi njegovi sošolci iz-brali moškega za botra, pa ne želi izstopati, in je razmišljaj, da, če ima rad oba in da če ima njegova krstna botra rada njegovega bodočega botra, da bo to najboljša izbira, saj bo imel v svojem življenju oba kot botra. Še preden sem postal boter, me je moj birmanec naučil, da na videz preprosta dejanja v sebi skrivajo veliko odgovornosti, premišljenosti (nikakor preračunljivosti), strahu, a tudi zaupanja in upanja.

Namesto, da bi jaz učil njega (saj sem le starejši v tem paru in po ljudski definiciji že malo bolj mo-drejši od njega), je on začel učiti mene.

Pričele so se priprave na birmo, kar nekaj mesecev pred devet dnevnic. In v tem času pristopi do mene še moj nečak in me prosi, da bi bil njegov boter. Priznam, da mi je malo zmanjkalo tal pod nogami za hip, a Bog je že vedel zakaj.

Pisalo se je leto, ki je, z božjo pomočjo, močno

spremenilo, predvsem pa poglobilo, moje versko ži-vljenje. Leto, ko sem Bogu odprl vrata mojega srca na stežaj. Do sedaj sem poznal, prejemal in delil ljubezen, a zdaj sem pričel okušati Ljubezen in nje-no moč, da ruši trde zidove, ki si jih, v strahu pred nedorečenostjo, negotovostjo neznane prihodnosti, gradimo v glavi in srcu.

Moja dva birmanca sta mi postavila ogledalo, da sem se pričel spraševati, kakšen vzgled sem jima, da sem pričel moliti za njiju dva in zase, da smo pri-čeli skupaj praznovati, ne samo rojstne, ampak tudi godovne dni. Da sem pričel še bolj spoštovati po-slanstvo mame in očeta, saj sam te izkušnje nimam, kako pomembno je: kaj rečeš, kaj narediš, kaj vse si želiš za svojega varovanca-otroka, pa ni nujno, da bo on šel po tej tvoji poti...je pa nujno, da si ob njem, tako kot boter na dan birme, ko položiš roko na rame mlademu človeku, med tem ko nadenj Sv. Duh v izobilju deli svoje darove; da si mu vzgled, opora, spremljevalec, zaupnik, tisti, ki ga boš vzpod-bujal, da na poti skozi preizkušnje ne omaga.

Postal sem birmanski boter, a tik pred tem sem po-stal mož svoji ženi iz ljubezni, ki sem jo čutil in oku-šal mnogo let, a si nisem upal...Moja birmanca sta mi pri tem pomagala (biti boter=biti vzgled), da je na prstu moje roke, ki je počivala na dan birme na njuni rami, žarel zlat prstan in da še danes ne vem, kdo je bolj žarel na dan birme: birmanec ali boter.

(PDK)

Utrinek letošnjega romanja

Zadnje leto in pol sta resnično posebna – med drugim tudi zaradi vseh omejitev, ki smo jih še vedno deležni. Ob načrtovanju letošnjega kratkega oddiha nisem niti razmišljala, da bi vključevalo romanje h Kraljici Miru v Međugorje. V sebi pa globoko čutim, da me k Njej vleče vsako leto znova in ko eno leto izpustim-o, je drugače – ostane praznina, brez notranjega miru.

Še vedno tečejo razprave ali je Međugorje res kraj, kjer se je Marija prikazala otrokom – dvomi, ki že 40 let (letos 24.6.2021 je bila namreč 40. obletnica od Njenega prikazanja) vznikajo med posamezniki in tudi vernimi. Moram vam priznati, da me sploh ne zanimajo takšne razprave – zakaj? Prvi v naši družini je obiskal ta romarski kraj naš najstarej-ši sin, ko se je z mladinsko skupino naše župnije udeležil Festivala mladih, ki je tam vsako leto v začetku avgusta. Domov se je vrnil spremenjen, notranje miren. Ko smo ga radovedno spraševali, kako je, saj smo malo ob njegovi vrnitvi tudi sami načrtovali našo prvo pot k Njej, je odvrnil: »Ne znam vam povedati, kaj je, ampak ko vidiš toliko ljudi in toliko mladih povezanih v molitvi in pesmi v različnih jeziki, je občutek izjemen. Ne znam povedati, kako se počutim, ampak mami, čutim, da nekaj je.« Sedem let nazaj smo bili vsi prvič tam, in tja, če nam je dovoljeno, se vračamo vsako leto znova – v preteklem letu nam ni bilo dano.

Dejstvo je, da je hrepenenje po tistem, kar ti je od-vzeto ali omejeno toliko večje, čeprav letos neka-ko še nisem upala, da bo vrnitev v Međugorje res uspela. Idejo je dal mož, ko sva načrtovala kratek oddih na morju, da bi lahko potovala preko Bos-ne in se ustavila v Međugorju. Pot preko Bosne in Hercegovine je meni osebno ena najlepših – pred-stavlja svet dveh različnih kultur in vere, svet ob-dan s kamenjem in rekami, ki dajejo čudovite sla-pove in soteske. Dva dni pred začetkom Festivala mladih sva se nastanila v Međugorju. Navdušenje in hrepenenje po bližini Kraljice Miru je težko opisati. Prihajala sva sredi dneva, ko je tam ozra-čje zelo vroče – blizu 40 °C, razgreto kamenje po katerem stopaš te še dodatno greje, božal pa naju je topel veter, ki je pihal. Z molitvijo sem k Njej prinašala vse najine bližnje, sorodnike, naše du-hovnike, prijatelje in znance, župljane in tudi tiste, za katere Gospa ve, da potrebujejo njeno pomoč